

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 387

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 iulie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
365.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 176/1999 privind majorarea capitalului social al societăților comerciale „Roman” — S.A. Brașov și „Tractorul UTB” — S.A. Brașov.....	2	
510.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 176/1999 privind majorarea capitalului social al societăților comerciale „Roman” — S.A. Brașov și „Tractorul UTB” — S.A. Brașov.....	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 140 din 8 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă	3-4	Decizia nr. 143 din 8 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	5-6
		Decizia nr. 153 din 10 mai 2001 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 din Codul penal	6-8
		Decizia nr. 154 din 10 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. c) și d) și art. 385 ² din Codul de procedură penală.....	8-11
		Decizia nr. 171 din 23 mai 2001 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală.....	11-14
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
621.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 60/1995 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Rasirom”.....		14-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 176/1999 privind majorarea capitalului social
al societăților comerciale „Roman“ — S.A. Brașov
și „Tractorul UTB“ — S.A. Brașov**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 176 din 5 noiembrie 1999 privind majorarea capitalului social al societăților comerciale „Roman“ — S.A. Brașov și „Tractorul UTB“ — S.A. Brașov, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 8 noiembrie 1999.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 15 martie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 12 iunie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

București, 10 iulie 2001.
Nr. 365.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 176/1999 privind majorarea
capitalului social al societăților comerciale „Roman“ — S.A.
Brașov și „Tractorul UTB“ — S.A. Brașov**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 176/1999 privind majorarea capitalului social al societăților comerciale „Roman“ — S.A. Brașov și „Tractorul UTB“ — S.A. Brașov și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 9 iulie 2001.
Nr. 510.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 140**

din 8 mai 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea
Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 79 alin. (1)
din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galeriile Dragomir” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.617/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă avocat Mirela Elian, pentru autorul excepției, lipsind Ion Ciochină, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției și constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999, precum și ale art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, deoarece aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2), referitoare la neretroactivitatea legii civile, și pe cele cuprinse în art. 128, referitoare la folosirea căilor de atac. În acest sens se arată că aceste dispoziții procedurale tranzitorii sunt retroactive, întrucât se aplică și litigiilor aflate deja pe rolul instanțelor de control judiciar. Astfel, în speță, deși recursul împotriva deciziei pronunțate în apel de Tribunalul București a fost declarat la data de 3 noiembrie 1999, așadar anterior adoptării celor două acte normative, urmează ca, potrivit textelor legale criticate, acesta să fie soluționat tot de tribunal, deci de instanța care a soluționat și apelul, iar nu de curtea de apel, cum prevedeau dispozițiile procedurale aplicabile la data depunerii recursului. Se invocă în sprijinul acestor susțineri Decizia Curții Constituționale nr. 9 din 7 martie 1994, prin care s-a statuat că hotărârea judecătorească este supusă condițiilor de fond și formă existente la momentul pronunțării, fără ca legea nouă să aibă vreo înrăurire asupra ei.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, ca fiind neîntemeiată, menționând că textele de lege criticate au mai constituit obiectul controlului de constituționalitate, ocazie cu care Curtea Constituțională a

respins excepțiile de neconstituționalitate. Se consideră că în speță excepția privește aplicabilitatea dispozițiilor legale unor cauze concrete. În final se apreciază că nu sunt încălcate prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, referitoare la neretroactivitatea legii civile, și nici cele ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la „*un recurs efectiv*”, condiție care este îndeplinită de textele de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.617/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galeriile Dragomir” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține în esență că dispozițiile legale menționate sunt contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece reglementează o situație tranzitorie în care „două căi de atac diferite — apelul și recursul — ambele fiind căi de atac de reformare, sunt judecate de către aceeași instanță — tribunalul, ceea ce se traduce, practic, prin aplicarea retroactivă a celor două acte normative”.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că excepția este întemeiată, apreciind că „judecarea cauzelor de dreptul muncii în recurs de către același tribunal, care a judecat și calea de atac a apelului, încalcă dreptul cetățeanului de a fi judecat echitabil de o instanță judecătorească superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „situația care face obiectul excepției de față nu reprezintă o problemă de neconstituționalitate, ci una ce ține de corecta aplicare a legii în situații tranzitorii”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179 din 11 noiembrie 1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999, precum și dispozițiile art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, texte care au următorul conținut:

— Art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999: *„Recursurile declarate sau aflate în curs de judecată vor fi trecute la secțiile care judecă conflicte de muncă și litigii de muncă din cadrul tribunalelor.“*;

— Art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă: *„Hotărârile instanței de fond sunt definitive.“*

Textul constituțional invocat ca fiind încălcat este art. 15 alin. (2), care are următorul conținut: *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“*

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate (dispoziții tranzitorii, determinate de apariția noii reglementări a soluționării conflictelor de muncă și a litigiilor de muncă) încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, consacrat la art. 15 alin. (2), prin aceea că prevăd ca recursurile declarate sau aflate în curs de judecată să fie soluționate de secțiile care judecă conflicte de muncă și litigii de muncă din cadrul tribunalelor. Se consideră că, potrivit „dispozițiilor art. 2 pct. 3 și art. 3 pct. 3 din Codul de procedură civilă, ale art. 15 alin. (2) din Constituție, precum și ale Deciziei Curții Constituționale nr. 9/1994, această hotărâre era supusă căilor de atac prevăzute de lege în momentul pronunțării, respectiv apelul și recursul“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, precum și a dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galeriile Dragomir” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.617/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nici unul dintre aceste texte nu conține dispoziții cu caracter retroactiv. Astfel, referitor la dispozițiile art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999, Curtea observă că, potrivit art. IX alin. (1) din ordonanță, aceasta *„[...] intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor pct. 6 al art. I, care se aplică după 90 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia“* și, prin urmare, dispozițiile art. IV alin. 3 nu pot fi considerate ca fiind aplicabile anterior datei de 17 noiembrie 1999, dată la care această ordonanță a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559. Totodată dispozițiile Legii nr. 168/1999, inclusiv cele ale art. 79 alin. (1), au intrat *„[...] în vigoare la data de 1 ianuarie 2000“*, conform art. 90 din aceeași lege, deci ulterior publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999.

De altfel asupra constituționalității dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin mai multe decizii prin care a respins excepțiile de neconstituționalitate (de exemplu, prin Decizia nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, precum și prin Decizia nr. 53 din 20 februarie 2001 și Decizia nr. 76 din 6 martie 2001, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 martie 2001). Prin aceste decizii s-a reținut în esență că dispozițiile legale criticate, fiind reguli procedurale, sunt de imediată aplicabilitate, fără a produce efecte retroactive.

Aceste considerente, precum și soluția pronunțată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În sfârșit, invocarea de către autorul excepției a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 9 din 7 martie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 94 din 21 octombrie 1994, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 25 noiembrie 1994, referitoare la soluționarea unei excepții de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 59/1993, nu are concludență în cauză, deoarece dispozițiile legale criticate [art. 79 alin. (1) din Legea nr. 168/1999], deși elimină calea de atac a apelului, nu influențează în nici un mod soluționarea recursului deja declarat în cauză împotriva deciziei pronunțate de tribunal ca instanță de apel.

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 143

din 8 mai 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Petruța Tuluca în Dosarul nr. 2.905/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.905/2000, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Petruța Tuluca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 contravin următoarelor prevederi constituționale:

— art. 15 alin. (2), deoarece „se recunoaște implicit valabilitatea unui contract reziliat anterior apariției sale“;

— art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor;

— art. 30 alin. (1), deoarece „ordonanța impune proprietarului cu cine să încheie viitorul contract de închiriere, ceea ce constituie o imixtiune în voința privată a acestuia“;

— art. 41 alin. (1), (2), (4) și (5), întrucât „se creează o discriminare între proprietari prin aceea că unii sunt obligați să suporte sarcina unei chirii, cum este cazul celor cărora li se aplică ordonanța, iar alții beneficiază deplin de proprietate“ și „nu se prevede despăgubirea ce urmează a fi acordată proprietarilor“.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la constituționalitatea prevederilor legale criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, dispoziții al căror conținut este următorul:

— Art. 10: „(1) În vederea încheierii noului contract de închiriere, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență sau de la deschiderea rolului fiscal, după caz, proprietarul îi va notifica chiriașului sau fostului chiriaș, prin executor judecătoresc, data și locul întâlnirii. Notificarea va fi comunicată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(2) Chiriașul sau fostul chiriaș este obligat să comunice proprietarului, în scris, cu confirmare de primire, cererea pentru încheierea unui nou contract de închiriere, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea notificării.

(3) În cazul în care chiriașul sau fostul chiriaș comunică proprietarului că nu cere să încheie un nou contract de închiriere, acesta este obligat să îi predea proprietarului locuința pe bază de proces-verbal, în termen de cel mult 60 de zile de la data notificării prevăzute la alin. (1). Nepredarea locuinței înăuntrul acestui termen îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințieiale.“;

— Art. 11: „(1) Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.

(2) Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chirieșului sau a fostului chirieș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.“

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate prin aceste dispoziții legale sunt art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 30 alin. (1), art. 41 alin. (1), (2), (4) și (5), al căror conținut este următorul:

— Art. 15 alin. (2): „Legea dispune pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“;

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“;

— Art. 30 alin. (1): „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.“;

— Art. 41 alin. (1), (2), (4) și (5): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor. [...]

(4) Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului,

plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.

(5) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.“

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul încălcării prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu conțin nici o dispoziție cu aplicare sau cu efect retroactiv, astfel că acestea nu contravin principiului constituțional al neretroactivității legii.

Curtea reține, de asemenea, că textele de lege criticate sunt în concordanță și cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi, deoarece nu instituie nici un fel de privilegii sau discriminări între proprietari sau între chirieși.

Cu privire la susținerea încălcării dispozițiilor constituționale consacrate prin art. 41 alin. (1), (2), (4) și (5) Curtea constată că prevederile legale criticate au ca obiect protecția chirieșilor și stabilirea chiriei, iar nicidecum despăgubirea proprietarilor, astfel cum susține autorul excepției.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) și ale art. 30 alin. (1) se constată că acestea sunt nerelevante pentru soluționarea excepției de față, neavând incidență cu obiectul cauzei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Petruța Tuluca în Dosarul nr. 2.905/2000 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 153

din 10 mai 2001

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 din Codul penal, excepție ridicată de Dănuț Ionel Stan în Dosarul nr. 2.963/2000 al Judecătoria Târgoviște.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, deoarece prevederile art. 22 și 23 din Constituție nu sunt încălcate prin dispozițiile legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.963/2000, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 din Codul penal**, referitoare la nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului.

Excepția a fost ridicată de Dănuț Ionel Stan, inculpat într-o cauză penală ce are ca obiect tragerea la răspundere penală a acestuia pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 307 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu prevederile constituționale ale art. 22, referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și ale art. 23 privind libertatea individuală, deoarece, consideră autorul excepției, „nimeni nu poate fi supus la o pedeapsă sau tratament inuman sau degradant, respectiv libertatea nu poate fi privată pentru infracțiuni desuete“. De asemenea, se apreciază că art. 307 din Codul penal generează o incriminare excesivă și artificială a aceluiași relații sociale ca și dispozițiile art. 271 și 306 din Codul penal.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece prevederile constituționale invocate nu au nici o relevanță în susținerea neconstituționalității art. 307 din Codul penal.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că art. 307 din Codul penal este constituțional, întrucât „art. 22 și art. 23 din Constituție nu fac referire, în mod special, la reglementările privind familia sau protecția copilului și deci nu subzistă temeiului admiterii excepției de neconstituționalitate“.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Prin Încheierea din 9 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.963/2000, Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 din Codul penal, care au următorul conținut: „*Reținerea de către un părinte a copilului său minor,*

fără consimțământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredințat minorul potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.“

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale menționate încalcă următoarele prevederi constituționale:

– Art. 22: „(1) *Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*

(2) *Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.*

(3) *Pedeapsa cu moartea este interzisă.“;*

– Art. 23: „(1) *Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.*

(2) *Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzută de lege.*

(3) *Reținerea nu poate depăși 24 de ore.*

(4) *Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.*

(5) *Celui reținut sau arestat i se aduc de îndată la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen; învinuirea se aduce la cunoștință numai în prezența unui avocat, ales sau numit din oficiu.*

(6) *Eliberarea celui reținut sau arestat este obligatorie, dacă motivele acestor măsuri au dispărut.*

(7) *Persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune.*

(8) *Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.*

(9) *Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.“*

I. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că numai dispozițiile alin. 1 al art. 307 din Codul penal prezintă relevanță pentru soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești. În consecință, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția este inadmisibilă sub aspectul criticii referitoare la prevederile art. 307 alin. 2—4 din Codul penal, urmând să fie respinsă.

II. Examinând excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 307 alin. 1 din Codul penal, Curtea constată că din conținutul acestor dispoziții legale, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 140/1996, reiese că scopul urmărit de legiuitor este de a incrimina nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului și de a asigura apărarea eficientă a drepturilor prevăzute la art. 44 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Familia se întemeiază pe căsătoria liber con-*

simțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor”. În aceste condiții raportarea art. 307 alin. 1 din Codul penal la prevederile constituționale ale art. 22 și 23, care nu fac referire în mod special la familie sau la pro-

tecția copilului, nu determină concluzia că aceste din urmă prevederi ar fi fost încălcate.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 307 alin. 1 din Codul penal urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Dănuț Ionel Stan în Dosarul nr. 2.963/2000 al Judecătorei Târgoviște.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 2—4 din Codul penal, excepție ridicată în același dosar de același autor.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 154

din 10 mai 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. c) și d) și ale art. 385² din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. c) și d) și ale art. 385² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Ghiță în Dosarul nr. 98/2000 al Curții Militare de Apel.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat Coriolan Voinea, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Apărătorul autorului excepției arată că limitarea dreptului persoanei vătămate și al părții civile de a exercita căile de atac împotriva unei hotărâri penale, astfel cum este reglementată prin dispozițiile art. 362 din Codul de procedură penală, încalcă atât dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (2), conform cărora nici o lege nu poate îngădi exercitarea dreptului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, pe toate treptele de

înfăptuire a actului de justiție, cât și dispozițiile art. 49, potrivit cărora exercițiul unor asemenea drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai dacă se impune, printre altele, pentru apărarea unor drepturi și libertăți cetățenești, restrângerea neputând atinge existența acestora. Se susține că prin recunoașterea doar pentru inculpat și procuror a dreptului de a exercita căile de atac în ceea ce privește ambele laturi ale procesului penal se omite faptul că în cazul infracțiunilor complexe, astfel cum sunt definite la art. 42 alin. 3 din Codul penal — respectiv, în speță, infracțiunea de cercetare abuzivă, prevăzută la art. 266 alin. 2 din Codul penal —, persoanei care este victima infracțiunii nu i se poate contesta calitatea de subiect pasiv al infracțiunii complexe, alături de Ministerul Public. Se arată că „în toate cazurile în care acțiunea penală se pornește și se exercită din oficiu, ori de câte ori o persoană este victima unei infracțiuni, deci este subiect pasiv principal sau secundar al infracțiunii, fiind parte vătămată, conform art. 24 din Codul penal, nu i se poate îngădi dreptul de a declanșa acțiunea penală, de a o susține și de a exercita căile de atac, indiferent dacă Ministerul Public realizează sau nu rolul activ potrivit principiului oficialității”. Se mai arată că dispozițiile legale invocate sunt „neconstituționale în măsura în care opresc persoana care a suferit o vătămare să se adreseze direct instanțelor judecătorești, în baza art. 21 din Constituție”.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale. De asemenea, cu referire la dreptul constituțional privind accesul liber la justiție, se mai arată că, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de a dispune de un recurs în fața unei „instanțe” naționale poate fi supus limitărilor decurgând din context, lăsându-se statelor o largă libertate de apreciere pentru a hotărî asupra a ceea ce înseamnă „eficacitate”. În acest sens, de exemplu, prin hotărârea pronunțată în cauza „*Leander împotriva Suediei*” (1987), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a declarat că termenul „*recurs*” poate însemna în realitate un „*ansamblu de recursuri*”. În consecință, nu se poate susține inexistența unui „recurs efectiv” în scopul de a se statua asupra unei plângeri, fără a se fi epuizat ansamblul recursurilor prevăzute prin dreptul intern.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 98/2000, **Curtea Militară de Apel a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. c) și d) și ale art. 385² din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gheorghe Ghiță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale invocate sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21, art. 22 alin. (1) și ale art. 49 din Constituție, susținându-se că limitarea dreptului părților vătămate și părților civile de a promova și de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, cele dintâi numai în ceea ce privește latura penală, iar celelalte numai cu privire la latura civilă, reprezintă o restrângere a dreptului constituțional al accesului liber la justiție.

Curtea Militară de Apel, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile „art. 362 alin. 1 lit. c) și d) din Codul de procedură penală (în materia apelului) și ale art. 385² din Codul de procedură penală (în materia recursului), care limitează dreptul părții vătămate de a exercita căile ordinare de atac numai în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă, și, respectiv, dreptul părții civile de a exercita căile ordinare de atac numai în ce privește latura civilă, contravin atât dispozițiilor art. 16 alin. (1), cât și dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Constituție. Restrângerile procesuale amintite creează astfel discriminări între Ministerul Public și inculpat — care pot ataca cu apel sau recurs atât latura penală, cât și latura civilă a unei hotărâri penale — și partea vătămată și cea civilă”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că excepția este neîntemeiată. În ceea ce privește drepturile procesuale ale părții vătămate, Codul de procedură penală face distincție între situațiile speciale în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, când, cu rare excepții, nu numai lipsa plângerii prealabile sau retragerea acesteia, dar și împăcarea părților înlătură răspunderea penală, pe de o

parte, și situațiile obișnuite, în care acțiunea penală se pune în mișcare și se exercită din oficiu. În aceste condiții dreptul părții vătămate de a declara apel sau recurs în ceea ce privește latura penală a cauzei, drept prevăzut la art. 362 alin. 1 lit. c), în ceea ce privește apelul, și la art. 385² din Codul de procedură penală, în ceea ce privește recursul, apare ca o completare a dreptului ei de a dispune cu privire la punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale. Spre deosebire de această situație, în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu persoana vătămată nu are dreptul să decidă nici declanșarea, nici încetarea procesului penal și, în consecință, nici continuarea acestuia prin promovarea căii de atac a apelului — art. 362 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală — sau a recursului (art. 385² din Codul de procedură penală).

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În ceea ce privește posibilitatea părții civile de a ataca latura penală a cauzei, instanța de control judiciar sesizată de partea civilă nu poate fi împiedicată de a constata, atunci când este cazul, că inculpatul a fost greșit achitat pentru motivul că fapta imputată nu există sau aceasta nu a fost săvârșită de el. Această constatare produce efecte numai asupra acțiunii civile care va fi admisă, cea penală rămânând definitivă prin achitarea inculpatului. Contrarietatea de hotărâri poate fi însă înlăturată prin exercitarea căilor extraordinare de atac. Pe de altă parte însă, având deplină capacitate procesuală în tot ceea ce privește acțiunea civilă, partea civilă va putea discuta în apelul sau, după caz, în recursul ei și aspectele penale ale hotărârii atacate, dacă de modul în care au fost soluționate de acestea depinde rezolvarea acțiunii civile. Astfel, în caz de achitare instanța are obligația de a se pronunța asupra laturii civile, deci de a soluționa acțiunea civilă integral. Aceasta înseamnă determinarea existenței unui fapt civil generator de prejudicii, în condițiile art. 998 și următoarele din Codul civil. De altfel, prin art. 346 din Codul de procedură civilă se dispune că în caz de achitare sau încetare a procesului penal instanța se pronunță prin aceeași sentință și asupra acțiunii civile.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 362 alin. 1 lit. c) și d) și ale art. 385² din Codul de procedură penală. Aceste dispoziții au următorul conținut:

— Art. 362: „*Pot face apel: [...]*”

c) partea vătămată, în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă, dar numai în ce privește latura penală;

d) *partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ce privește latura civilă;*“;

— Art. 385²: „*Pot face recurs persoanele arătate în art. 362, care se aplică în mod corespunzător.*“

Textele constituționale invocate de autor ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*“;

— Art. 22 alin. (1): „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*“;

— Art. 49 alin. (1): „*Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Art. 362 din Codul de procedură penală stabilește persoanele care pot face apel împotriva sentințelor penale pronunțate în primă instanță, printre acestea, la alin. 1 lit. c), numărându-se partea vătămată, dar numai în ceea ce privește latura penală în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă. Prevederile art. 362 se aplică „*în mod corespunzător*“ și în ceea ce privește recursul, așa cum se arată în art. 385² din Codul de procedură penală.

În aplicarea prevederilor art. 130 din Constituție privind rolul Ministerului Public procurorul este titularul acțiunii publice în procesul penal, ca reprezentant al intereselor generale ale societății. În acest context interdicția părții vătămate de a ataca latura civilă a cauzei nu duce la o limitare a accesului acesteia la justiție. Instanța de control judiciar sesizată de partea vătămată nu poate fi împiedicată să constate, atunci când este cazul, că inculpatul a fost greșit achitat pentru motivul că fapta imputată nu există sau că aceasta nu a fost săvârșită de el. Această constatare produce efecte numai asupra acțiunii penale, care poate fi admisă, latura civilă rămânând însă definitivă. Cu toate acestea, contrarietatea de hotărâri poate fi înlăturată prin exercitarea căilor extraordinare de atac.

Curtea mai reține că în ceea ce privește drepturile procesuale ale părții vătămate Codul de procedură penală în vigoare face distincție între situațiile speciale în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, când, cu foarte rare excepții, nu numai lipsa plângerii prealabile sau retragerea acesteia, dar și împăcarea părților înlătură răspunderea penală, pe de o parte, și situațiile obișnuite, când acțiunea penală se pune în mișcare și se exercită din oficiu, pe de altă parte. În aceste condiții dreptul părții vătămate de a declara apel sau recurs în ceea ce privește latura penală a cauzei, drept prevăzut la art. 362 alin. 1 lit. c) în ceea ce privește apelul și la art. 385² în ceea ce privește recursul, apare ca o completare a dreptului ei de a dispune cu privire la punerea în mișcare și exercitare a acțiunii penale. Spre deosebire de această situație, în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu persoana vătămată nu

are dreptul să decidă nici declanșarea, nici încetarea procesului penal și, în consecință, nici continuarea acestuia prin promovarea căii de atac a apelului [art. 362 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală] sau a recursului (art. 385² din Codul de procedură penală). În aceste cauze își găsește aplicare principiul oficialității, înscris în art. 2 din Codul de procedură penală, care constituie regula în procesul penal român. Faptul că în cazul dat partea vătămată nu poate declara apel sau recurs nu este de natură să îi aducă prejudicii. Potrivit prevederilor art. 130 din Constituție, referitoare la rolul Ministerului Public, prevederi care își găsesc exprimare în art. 2 alin. 3 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, Ministerul Public reprezintă în activitatea juridiciară interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, drepturile și libertățile cetățenilor. În virtutea principiilor imparțialității, legalității și controlului ierarhic, care stau la baza organizării Ministerului Public, procurorul trebuie să manifeste în activitatea sa obiectivitate și echidistanță. El se constituie într-un garant al aplicării corecte a legii, iar atunci când constată că legea a fost greșit aplicată folosește calea de atac a apelului sau a recursului, după caz, pentru restabilirea legalității.

Curtea constată că, deși în cele două situații drepturile procesuale ale părții vătămate sunt diferite, aceasta nu constituie o încălcare a principiului egalității în drepturi prevăzut la art. 16 din Constituție, deoarece acest principiu nu trebuie să atragă aplicarea aceluiași regim juridic unor situații diferite. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa. De exemplu, prin Decizia nr. 256 din 17 iunie 1997, Curtea a subliniat că principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Or, situația în care punerea în mișcare a acțiunii penale se face din oficiu, așa cum este cazul în speță, apare ca total diferită de cea în care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, fapt pentru care se impune un tratament juridic diferențiat.

Întrucât posibilitatea legală a promovării apelului sau a recursului de către partea vătămată nu este de natură să îi aducă acesteia prejudicii, având în vedere că sarcina apărării intereselor sale revine Ministerului Public, ca titular al acțiunii penale, nu se poate susține că dispozițiile legale criticate ar contraveni prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Curtea mai constată că în cauzele în care funcționează principiul oficialității în procesul penal (art. 2 din Codul de procedură penală) Ministerul Public, în baza atribuțiilor stabilite prin art. 130 din Constituție, este titularul acțiunii publice, fiind singurul în măsură să dispună, în condițiile legii și în numele societății, în ceea ce privește folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești cu privire la latura penală. Așa cum în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate procurorul nu poate dispune punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale împotriva voinței persoanei vătămate, tot așa, în cazurile în care funcționează principiul oficialității, persoana vătămată, când participă în proces în calitate de parte vătămată, deși are anumite drepturi procesuale, nu poate dispune asupra acțiunii penale și nici asupra continuării procesului penal prin folosirea căilor de atac împotriva hotărârii judecătorești pro-

nunțate în cauză. Altfel, partea vătămată s-ar substitui Ministerului Public, singurul împuternicit prin Constituție să reprezinte interesele societății în procesul penal.

Pentru argumentele mai sus arătate nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 362 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală contravin art. 49 din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 362 alin. 1 lit. c) și d) și ale art. 385² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Ghiță în Dosarul nr. 98/2000 al Curții Militare de Apel.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 23 mai 2001

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anton Sommert în Dosarul nr. 2.256/2000 al Tribunalului București — Secția I penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10 mai 2001 în prezența autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 22 mai 2001 și apoi la 23 mai 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.256/2000, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Anton Sommert.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 2 alin. (3) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, precum și dispozițiile art. 48 lit. d), art. 52 alin. 2, art. 63 alin. 2, art. 183 alin. 1 și 2, art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c), art. 284¹, art. 291 alin. 2 și 3, art. 346 alin. 2 și art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 1 alin (3), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 18 alin. (1), art. 20, art. 21, art. 22 alin. (1) și (2), art. 24, art. 26 alin. (1), art. 30 alin. (7), art. 48 alin. (3), art. 50, art. 123 și ale art. 130 alin. (1) din Constituție. Se mai arată că sunt încălcate și prevederile art. 6 pct. 1 teza întâi, ale art. 13 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția I penală, exprimându-și opinia, arată că „în cauză sunt incidente numai dispozițiile art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și ale art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, întrucât doar de acestea depinde soluționarea cauzei“, dispoziții pe care le apreciază ca fiind constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât textele procedurale penale criticate nu contravin nici unei dispoziții și unui principiu prevăzut în Constituție. Astfel acestea: a) nu împiedică cetățenii să beneficieze de drepturile și libertățile conferite de Constituție și de alte legi; b) nu încalcă principiul egalității în drepturi și al nediscriminării, fiind deopotrivă aplicabile tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație; c) nu îngăduiesc accesul liber la justiție; d) nu aduc atingere dreptului la viață și dreptului la integritatea fizică și psihică ale persoanei; e) nu îngăduiesc exercițiul dreptului la apărare; f) nu au nici o legătură cu îndeplinirea justiției în numele legii și nici cu independența judecătorilor; g) nu vizează rolul și atribuțiile Ministerului Public. În concluzie, se reține că toate dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

La termenul de judecată din 20 noiembrie 2000 autorul excepției a ridicat în fața Tribunalului București — Secția I penală excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, precum și a dispozițiilor art. 48 lit. d), art. 52 alin. 2, art. 63 alin. 2, art. 183 alin. 1 și alin. 2, art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c), art. 284¹, art. 291 alin. 2 și alin. 3, art. 346 alin. 2 și ale art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală.

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2000 Tribunalul București — Secția I penală, constatând că soluționarea cauzei nu depinde de întregul ansamblu al dispozițiilor legale criticate, a sesizat Curtea Constituțională numai cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și ale art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 23 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și

va fi însoțită de dovezile depuse de părți“. Totodată, în cazurile în care excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3) ale articolului menționat, în temeiul art. 23 alin. (6) din aceeași lege „*instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională*“.

Curtea constată, prin urmare, că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și ale art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, cuprinse în încheierea de sesizare, iar nu și celelalte prevederi legale cu privire la care instanța de fond a considerat că excepția este inadmisibilă. Sub acest din urmă aspect autorul excepției are posibilitatea de a ataca încheierea de sesizare o dată cu declararea căii de atac prevăzute de Codul de procedură penală împotriva sentinței pronunțate în cauză.

Dispozițiile art. 63 alin. 2, art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și ale art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, criticate ca fiind neconstituționale, au următorul conținut:

— Art. 63 alin. 2: „*Probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor, formată în urma examinării tuturor probelor administrate și conducându-se după conștiința lor.*“;

— Art. 192 alin. 2: „*În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana careia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea.*“;

— Art. 346 alin. 2: „*Când achitarea s-a pronunțat pentru cazul prevăzut în art. 10 lit. b¹) ori pentru că instanța a constatat existența unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei, sau pentru că lipsește vreunul din elementele constitutive ale infracțiunii, instanța poate obliga la repararea pagubei potrivit legii civile.*“;

— Art. 392 alin. 4: „*Sentința dată în contestație este supusă apelului, iar decizia dată în apel este supusă recursului.*“

Normele constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (3): „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.*“;

— Art. 11: „(1) *Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) *Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.*“;

— Art. 15 alin. 1: „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*“;

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*“;

— Art. 18 alin. (1): „*Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.*“;

— Art. 20: „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România*

este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— Art. 22: „(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.“;

— Art. 24 alin. (1): „Dreptul la apărare este garantat.“;

— Art. 26 alin. (1): „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.“;

— Art. 48 alin. (3): „Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.“;

— Art. 50 alin. (2): „Cetățenii cărora le sunt încredințate funcții publice, precum și militarii, răspund de îndeplinirea cu credință a obligațiilor ce le revin și, în acest scop, vor depune jurământul cerut de lege.“;

— Art. 123: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.

(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“;

— Art. 125 alin. (1): „Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.“;

— Art. 130 alin. (1): „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.“;

— Art. 131 alin. (1): „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.“

Dispozițiile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, prevăd:

— Art. 6 pct. 1 teza întâi: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...]“;

— Art. 13: „Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.“;

— Art. 17: „Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.“

I. Referitor la dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală autorul excepției susține că sintagmele „convingerii lor“ și „conducându-se după conștiința lor“, din partea a doua a acestui text de lege, contravin cu deosebire dispozițiilor art. 123 din Constituție, conform cărora: „Justiția se înfăptuiește în numele legii.“, iar „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“

Examinând această susținere, Curtea constată că în Adunarea Constituantă, în cadrul dezbaterilor pe articole a proiectului de Constituție și a Raportului Comisiei de redactare (publicate în Monitorul Oficial al României,

Partea a II-a, nr. 35 din 13 noiembrie 1991 și, respectiv, nr. 36 din 14 noiembrie 1991) a fost discutată propunerea de amendament referitoare la completarea tezei finale a alin. (2) al art. 123 din Constituție cu sintagma „[...] și intimei lor convingeri“. După dezbateri Adunarea Constituantă a respins cu majoritate de voturi acest amendament, exprimându-și în acest fel, în mod expres, voința ca judecătorii să se supună „numai legii“, iar nu și „intimei lor convingeri“.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, în temeiul cărora „Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor [...]“, contravin dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Constituție, dispoziții potrivit cărora „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii“.

În consecință, excepția de neconstituționalitate privind aceste dispoziții legale urmează să fie admisă.

II. Cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură civilă Curtea constată că suportarea cheltuielilor judiciare în caz de respingere sau de retragere a apelului, recursului sau altei cereri nu contravine nici unei dispoziții constituționale.

III. Examinând prevederile art. 346 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, în baza art. 144 lit. c) din Constituție, prin susținerea încălcării dreptului la apărare și la un proces echitabil, care este reiterată în cadrul dosarului ce face obiectul prezentei decizii.

Astfel, prin Decizia nr. 30 din 1 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 10 mai 2001, Curtea a reținut că „dreptul instanței penale de a rezolva pretențiile părții vătămate, constituită parte civilă, și în cazurile în care achitarea s-a pronunțat în temeiul art. 10 lit. b¹) ori pentru existența unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei sau pentru că lipsește vreunul dintre elementele constitutive ale infracțiunii nu numai că nu încalcă dreptul la apărare al părții vătămate, ci, dimpotrivă, permite acesteia să continue procesul penal sub aspectul rezolvării acțiunii civile (deși instanța pronunțase achitarea pentru motivele indicate). Totodată este evident că textul criticat nu încalcă nici dreptul oricărei persoane la un proces echitabil prevăzut la art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece judecarea procesului se continuă tocmai pentru a se „hotărî asupra încălcării drepturilor“ de către „o instanță independentă și imparțială, instituită de lege“.

IV. În sfârșit, Curtea constată că și dispozițiile art. 392 alin. 4 din Codul de procedură civilă, prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 și art. 48 din Constituție, precum și la cele ale art. 6, art. 13 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 261 din 5 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 5 aprilie 2001, s-a statuat că:

— accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare și extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului;

— legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, astfel încât accesul

liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac;

— instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice atâta timp cât aceste reguli asigură egalitatea cetățenilor în utilizarea lor;

— nu există nici o legătură între prevederea legală ce face obiectul excepției și obligația statului de a repara prejudiciile cauzate prin erori judiciare în procesele penale;

— prevederile legale criticate sunt în concordanță și cu dispozițiile art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

— este nefondată susținerea potrivit căreia textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece conținutul dispozițiilor legale criticate nu are nici o legătură cu obiectul de reglementare a acestei norme juridice internaționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate anterior prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Anton Sommert în Dosarul nr. 2.256/2000 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că sunt neconstituționale dispozițiile art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, conform cărora „*Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor [...]*”.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții ale art. 63 alin. 2 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 192 alin. 2, art. 346 alin. 2 și ale art. 392 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 60/1995 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Rasirom“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 60/1995 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Rasirom“, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 24 februarie 1995, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul 1 al articolului 1 va avea următorul cuprins:
„Se înființează Regia Autonomă «Rasirom», cu sediul în municipiul București, str. Pinul Alb nr. 3, sectorul 2, persoană juridică română care administrează bunuri proprietate privată a statului în temeiul prevederilor Legii nr. 15/1990

privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, cu modificările ulterioare, ale Regulamentului de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta hotărâre și ale celorlalte acte normative care reglementează activitatea regiilor autonome. În condițiile legii Regia Autonomă «Rasirom» poate deține în administrare bunuri proprietate publică a statului.“

2. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Patrimoniul Regiei Autonome «Rasirom» cuprinde bunuri proprietate privată a statului pe care le administrează.

Valoarea patrimoniului net al Regiei Autonome «Rasirom» este stabilită pe baza bilanțului de verificare contabilă.“

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Obiectul principal de activitate al Regiei Autonome «Rasirom» constă în:

a) proiectarea, producția și instalarea sistemelor de supraveghere, pază și alarmare, de protecție fizică și electronică a obiectivelor aparținând instituțiilor cu atribuții în domeniul siguranței naționale și altor beneficiari, a rețelelor telefonice, de comunicații voce/date și a sistemelor de dispecerizare și monitorizare a informației;

b) realizarea de produse software și prelucrarea informatizată a datelor;

c) proiectarea și producția de subansambluri, echipamente și confecții din metal, lemn, cauciuc și material plastic, aparatură și echipamente electronice și mecanice, piese de schimb pentru acestea;

d) proiectarea și realizarea de lucrări de construcții-montaj și instalații;

e) activități de editare, poligrafie și reproducere a înregistrărilor pe suporturi;

f) realizarea de fotografii, înregistrări video și prelucrări de studio, activități de sonorizare;

g) activități de secretariat, dactilografieră, multiplicare și traducere;

h) expertize și avize de specialitate în domeniul grafoscopiei și al documentelor suspecte de fals și reconstituire de documente de valoare deteriorate;

i) servicii, consultanță, expertize tehnice pentru domeniile sale de activitate;

j) efectuarea de operațiuni de marketing, comerț, prestări de servicii și de orice alte operațiuni în legătură directă sau conexă cu domeniul său de activitate, care să îi asigure susținerea și dezvoltarea activităților de bază;

k) efectuarea de operațiuni de import-export în legătură cu activitățile proprii, ale Serviciului Român de Informații și ale altor beneficiari, inclusiv cu produse speciale.

Detalierea obiectului de activitate al regiei se face în regulamentul de organizare și funcționare.“

4. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Conducerea regiei este asigurată de un consiliu de administrație format din 7 persoane, numite prin ordin al directorului Serviciului Român de Informații.

Directorul general are și calitatea de președinte al consiliului de administrație al Regiei Autonome «Rasirom».

Structura organizatorică și funcțională a Regiei Autonome «Rasirom» se stabilește de consiliul de administrație.“

5. Articolul 3 din anexa nr. 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Obiectul de activitate al Regiei Autonome «Rasirom», realizat direct și/sau prin componentele sale, îl constituie:

a) proiectarea, producția și instalarea sistemelor de supraveghere, pază și alarmare pentru obiective aparținând instituțiilor cu atribuții în domeniul siguranței naționale și altor beneficiari;

b) proiectarea, producția și instalarea sistemelor și dispozitivelor de alarmă împotriva efracției și agresiunii, de protecție fizică și electronică a oamenilor și bunurilor, de protecție perimetrală;

c) proiectarea, producția și instalarea sistemelor, aparatelor și dispozitivelor de semnalizare, alarmare și alertare în caz de incendiu;

d) proiectarea, producția și instalarea sistemelor și dispozitivelor de limitare și de stingere a incendiilor;

e) proiectarea, producția și instalarea sistemelor și dispozitivelor de control al accesului persoanelor și autovehiculelor, de identificare biometrică a persoanelor, de identificare și urmărire a bunurilor și autovehiculelor;

f) proiectarea, producția și instalarea sistemelor și dispozitivelor de supraveghere cu televiziune în circuit închis;

g) proiectarea, instalarea și exploatarea rețelelor telefonice, de telecomunicații, de radiocomunicații, comunicații voce/date, inclusiv cu asigurarea protecției acestora, secretizarea comunicațiilor;

h) proiectarea și instalarea sistemelor de dispecerizare și monitorizare a informațiilor și a comunicațiilor, de preluare și tratare a apelurilor de urgență;

i) realizarea de produse software și prelucrarea informatică a datelor; activități ale băncilor de date; consultanță privind arhitectura sistemelor informatice;

j) proiectarea, producția și montarea sistemelor, instalațiilor dispozitivelor de control antiterorist pentru persoane, bagaje, corespondență și autovehicule și pentru detectarea drogurilor;

k) proiectarea și realizarea de sisteme, instalații și dispozitive de automatizare;

l) proiectarea și producția de subansambluri, echipamente și confecții din metal, lemn, cauciuc și material plastic, aparatură și echipamente electronice și mecanice și piese de schimb pentru acestea;

m) proiectarea și realizarea de lucrări de construcții-montaj și instalații electrice, sanitare, de încălzire, apă și gaze;

n) activități de editare, poligrafie și reproducerea înregistrărilor pe suporturi, în condițiile legii;

o) realizarea de fotografii, înregistrări video și prelucrări de studio, activități de sonorizare;

p) activități de secretariat, dactilografieră, multiplicare, traducere;

r) expertize și avize de specialitate în domeniul grafoscopiei și al documentelor suspecte de fals și reconstituire de documente de valoare deteriorate;

s) servicii și servicii, consultanță, expertize tehnice în domeniile sale de activitate, în condițiile legii;

ș) efectuarea de operațiuni de marketing, comercializare de produse specifice activității, prestarea de servicii specializate, de orice alte operațiuni în legătură directă sau conexă cu domeniul său de activitate, care să îi asigure susținerea și dezvoltarea activităților de bază;

t) efectuarea de operațiuni de import-export în legătură cu activitățile proprii, ale Serviciului Român de Informații și ale altor beneficiari, inclusiv cu produse speciale, în condițiile legii.“

6. Litera b) a articolului 4 din anexa nr. 1 se abrogă.

7. Literele e) și f) ale articolului 4 din anexa nr. 1 vor avea următorul cuprins:

„e) coordonează și asigură realizarea lucrărilor de investiții, întreținere, dotări și reparații ale bunurilor din patrimoniu sau pentru terți;

f) elaborează normele metodologice, tehnice și financiare în domeniul producției, serviciilor, valorificării și întreținerii bunurilor din patrimoniu, precum și în celelalte domenii care fac obiectul său de activitate.“

8. Alineatul 1 al articolului 5 din anexa nr. 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Patrimoniul Regiei Autonome «Rasirom» cuprinde bunuri proprietate privată a statului pe care le administrează.

Valoarea patrimoniului net al Regiei Autonome «Rasirom» este stabilită pe baza bilanței de verificare contabilă.“

9. Articolul 9 din anexa nr. 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Consiliul de administrație este compus din:

— președinte — director general;

— un reprezentant din partea Serviciului Român de Informații;

— un reprezentant din partea Ministerului Finanțelor Publice;

— 4 specialiști în domeniul de activitate al Regiei Autonome «Rasirom».

Membrii consiliului de administrație se numesc pentru o perioadă de 4 ani, iar 2 dintre ei pot fi înlocuiți la fiecare 2 ani.“

10. Articolul 15 din anexa nr. 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — După încheierea bilanțului contabil anual și a contului de profit și pierderi Consiliul de administrație al Regiei Autonome «Rasirom» prezintă conducerii Serviciului Român de Informații un raport asupra activității desfășurate de aceasta în anul precedent și asupra programului de activitate pe anul în curs.“

11. Articolul 25 din anexa nr. 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — Regia Autonomă «Rasirom» se poate asocia cu alte persoane juridice sau fizice, române ori străine, numai cu aprobarea conducerii Serviciului Român de Informații, în condițiile legii.“

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 60/1995, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Directorul Serviciului Român de Informații,

Mircea Gheordunescu

p. Ministrul finanțelor publice,

Maria Manolescu,

secretar de stat

Ministrul muncii și solidarității sociale,

Marian Sârbu

București, 27 iunie 2001.

Nr. 621

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
